

Aprecieri pentru *Botezați în Duhul*

Nu vă înșelați: *Botezați în Duhul* nu este doar o teologie pentecostală; este, mai degrabă, o rearticulare originală a teologiei sistematice creștine, elucidate din perspectiva experienței fundamentale și a doctrinei specifice care caracterizează pentecostalismul. Macchia aruncă o lumină nouă asupra tuturor aspectelor care țin de poziția teologică tradițională, incluzând antropologia teologică, soteriologia și escatologia, precum și asupra subiectelor ecumenice dificile ca eclesiologia, sacramentele și rolul papalității! *Botezați în Duhul* semnaleză maturizarea pentecostalismului în cursul căruia duce reflecția teologică pentecostală la următorul nivel exact prin reînnoirea și prin dezvoltarea conversației teologice mai extinse.

AMOS YONG, PH.D.

Profesor asociat de cercetare în teologie
Regent University School of Divinity

Botezați în Duhul este o lucrare extraordinară. Mă aștept ca această carte să devină în scurt timp un standard al înțelegerii identității pentecostale globale. În același timp, ea deschide noi direcții interesante de reflecție ecumenică asupra Duhului Sfânt, a Bisericii și a vieții creștine în lumea de azi. Prin lentilele botezului în Duhul, Macchia a arătat calea de ieșire din numeroase impasuri teologice, îmbogățind mulțimea tradițiilor creștine în timp ce ne îndreaptă atenția spre Dumnezeu care debordează de viață și de dragoste prin Duhul.

DALE T. IRVIN

Președinte și profesor al World Christianity
New York Theological Seminary

Botezați în Duhul este o carte fascinantă de o importanță remarcabilă. Este pătrunzătoare și rodnică în eforturile sale de a folosi metafora tot mai neglijată a botezului în Duhul ca principiu ordonator al discursului teologic care oferă o pneumatologie amplă în cadrul căreia pot fi integrate preocupările misiologice / charismatice pentecostale.

Dr. Macchia a folosit cu măiestrie textul biblic pentru a găsi o folosire mai extinsă a acestei metafore care este escatologică, eclesiologică,

charismatică, misiologică și, în același timp, expusă unei diversități globale de voci.

Aplecarea adâncă a autorului asupra escatologiei permite totuși o eclesiologie sănătoasă pe parcurs; astfel, definiția inedită pe care a dat-o botezului în Duhul în contextul *koinoniei* interpersonale este extrem de utilă în remediarea unor fisuri în cadrul pentecostalismului clasic.

Frank Macchia nu încearcă doar să reia doctrina pentecostală a botezului în Duhul la locul ei central ca „încununarea caracteristicilor pentecostale”, ci încurajează o înțelegere mai profundă a doctrinei ca element central al ortodoxiei creștine în general. Această capodoperă este o lectură obligatorie pentru orice student la teologie, în special pentru cei cu preocupări ecumenice globale.

DR. CEPHAS N. OMENYO

Departamentul de studiu al religiilor
University of Ghana, Legon, Africa de Vest

Tendențele actuale din studiile pentecostale au marginalizat doctrina pentecostală a botezului în Duhul. Frank Macchia, totuși, susține că botezul în Duhul ar trebui să fie centrul unificator, „bunul cel mai de preț” al teologiei pentecostale. Macchia arată modul în care această metaforă funcționează ca o lentilă prin care căpătăm o înțelegere mai profundă a diferitelor teme teologice unite în jurul conceptului Împărăției lui Dumnezeu, a cărei esență este Duhul. Ceea ce a obținut Macchia este o teologie vrednică de numele de pentecostală!

SIMON CHAN

Trinity Theological College

BOTEZĂȚI

în *Duhul*

BOTEZAȚI

în *Duhul*

O TEOLOGIE
PENTICOSTALĂ
GLOBALĂ

Traducere de Ionel Mitra

Frank D. Macchia

Casa Cărții, Oradea
2010

Originally published in the U.S.A. under the title: **Baptized in the Spirit.**
Copyright © 2006 by **Frank Macchia**
Published by permission of Zondervan, Grand Rapids, Michigan

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate. Alte versiuni folosite:
KJV – King James Version
NKJV – New King James Version
NTR – Noua traducere în limba română

Botezați în Duhul: o teologie pentecostală globală

de Frank D. Macchia

Copyright © 2010 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACCHIA, FRANK D.**

**Botezați în Duhul : o teologie pentecostală globală / Frank
D. Macchia ; trad.: Ionel Mitra. - Oradea : Casa Cărții, 2010**

Index

ISBN 978-973-8998-92-6

I. Mitra, Ionel (trad.)

284.57

Traducerea: Ionel Mitra

Editarea literară: Fidelia Stroie

Editarea teologică și tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Verenei, dragostea vieții mele

Pentru o clarificare a relației mele cu Schleiermacher, ceea ce m-a interesat uneori pentru momentul de față [...] a fost posibilitatea unei teologii a celei de-a treia persoane, cu alte cuvinte, o teologie în mod preponderent și categoric a Duhului Sfânt. Tot ce trebuie spus, considerat sau crezut despre Dumnezeu Tatăl și despre Dumnezeu Fiul pentru înțelegerea celei dintâi și a celei de-a doua persoane poate fi arătat și clarificat în profunzime prin Dumnezeu Duhul Sfânt.

Karl Barth,

Concluding Unscientific Postscript on Schleiermacher

CUPRINS

Prefață la ediția în limba română	11
Mulțumiri	13
1. INTRODUCERE:	
DEFINIREA SUBIECTULUI	15
2. BOTEZUL ÎN DUHUL ȘI TEOLOGIA PENTICOSTALĂ:	
ÎNTOARCEREA LA PRINCIPALA NOASTRĂ CARACTERISTICĂ 25	
Este botezul în Duhul principala caracteristică	
a pentecostalismului?	26
De la sfințire la botezul în Duhul: o fragmentare timpurie	35
Botezul în Duhul și diversitatea doctrinară:	
provocarea tot mai mare	41
De la botezul în Duhul la escatologie: înspre o coerență	48
De la botezul în Duhul la teologia orală:	
provocarea metodei teologice	61
Post-scriptum: sarcina neîncheiată a teologiei pentecostale	69
3. ÎMPĂRĂȚIA ȘI PUTEREA:	
EXTINDEREA LIMITELOR BOTEZULUI ÎN DUHUL SFÂNT.	75
Botezul în Duhul și regenerarea	78
Botezul în Duhul și botezul în apă	88
Botezul în Duhul și împuternicirea	91
Cadrul escatologic	102
4. CRISTOS CA ÎMPĂRĂȚUL ȘI DUHUL CA ÎMPĂRĂȚIA:	
BOTEZUL ÎN DUHUL DIN PERSPECTIVĂ TRINITARĂ.	107
Legătura dintre Cincizecime și Împărăție	109
Botezul în Duhul și credința Bisericii în Isus	128
Botezul în Duhul ca un act trinitar	134
Botezul în Duhul și elementele vieții în Împărăție	153
Justificarea în lumina botezului în Duhul	154
Sfințirea în lumina botezului în Duhul	166
Mărturia în lumina botezului în Duhul	171
În rezumat	181

5. SEMNE ALE HARULUI ÎNTR-O LUME LIPSITĂ DE HAR:	
SPRE O ECLESIOLOGIE A BOTEZULUI ÎN DUHUL	183
Botezul în duhul și <i>koinonia</i>	185
Spre o antropologie a botezului în Duhul	198
Biserica botezată în Duhul: provocarea pluralistă	210
Biserica botezată în Duhul: spre o dialectică critică	225
Biserica botezată în Duhul: modele biblice	234
Poporul lui Dumnezeu	235
Trupul lui Cristos	237
Templul Duhului	238
Semnele unei Biserici botezate în Duhul	240
Unitatea	248
Sfințenia	260
Catolicitatea	263
Apostolicitatea	269
„Semnele” predicării, ale sacramentelor și	
ale plinătății charismatice	283
Predicarea	287
Sacramentele	290
În rezumat	300
6. BOTEZAȚI ÎN DRAGOSTE:	
VIAȚA BOTEZATĂ ÎN DUHUL	301
Importanța dragostei divine	303
Spre o teologie a dragostei	305
Credință și dragoste	311
Speranță și dragoste	316
Botezul în Duhul ca „a doua convertire” a dragostei	329
Index biblic	333
Index de subiecte	339
Index de autori	341

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Frank Macchia este unul dintre cei mai cunoscuți dogmaticieni pentecostali contemporani; este profesor la Vanguard University of Southern California și pastor pentecostal în Assemblies of God.

Lucarea *Botezați în Duhul* nu este o simplă carte de dogmatică pentecostală a botezului în Duhul. Deși subiectul central este reprezentat de teologia botezului în Duhul Sfânt, cartea lui Macchia se dorește a fi o carte de teologie sistematică scrisă din perspectiva botezului în Duhul Sfânt ca un element de referință al pentecostalismului. Mărturisindu-și propria experiență a botezului în Duhul, Macchia elimină orice dubiu legat de crezul și de experiența sa pentecostală.

Observația lui Macchia este aceea că o teologie completă a botezului în Duhul trebuie să cuprindă întreaga mărturie biblică pe această temă. În definirea botezului în Duhul, afirmă Macchia, dogmaticile creștine confesionale accentuează fie rolul soteriologic al botezului în Duhul Sfânt (teologia paulină), fie rolul charismatico-misiologic (teologia lukană). Accentul pentecostal clasic este pus pe funcția charismatică și misiologică lukană a botezului în Duhul, neglijându-se dimensiunea soteriologică paulină a acestuia.

Autorul propune o viziune holistică asupra botezului în Duhul, cu scopul de a armoniza perspectiva paulină cu cea lukană. Recurge în acest sens la interpretarea escatologică a botezului în Duhul în contextul vestirii de către Isus a Împărăției lui Dumnezeu.

Botezul în Duhul este un dar escatologic care funcționează ca o revărsare a dragostei divine.

Autorul face deosebire între botezul în Duhul ca o experiență individuală a creștinului și evenimentul istoric al Cincizecimii. Evenimentul Cincizecimii are implicații escatologice; Isus este înțeles ca Împăratul, iar Duhul ca Împărăția. Biserica născută la Cincizecime experimentează binecuvântările escatologice ale manifestării lui Isus ca Împărat și ale Duhului ca Împărăție. Macchia tratează botezul în Duhul în raport cu regenerarea, cu sacramentele și cu împuternicirea charismatică, în contextul înțelegerii trinitare a botezului în Duhul și al unei eclesiologii pneumatologizate.

Revenind asupra botezului în Duhul ca o experiență individuală, autorul afirmă că botezul în Duhul trebuie înțeles ca un botez în dragostea lui Dumnezeu, botez care ne face să împărtășim dragostea lui Dumnezeu pentru lume și să ne entuziasmăm de misiunea lui Dumnezeu în lume. Macchia crede că „penticostalii ar trebui să continue să încurajeze pe creștini să experimenteze botezul în Duhul după ce vin la Cristos, dar ar trebui să țină minte că botezul în Duhul, ca un act al lui Dumnezeu, ca lucrare eclesială și istorică a Duhului în inaugurarea Împărăției lui Dumnezeu are frontiere mai largi”.

Cu toate că lucrarea lui Macchia este concepută în mod excepțional, erudiția autorului fiind evidentă, aceasta are câteva lipsuri: (1) autorul nu precizează foarte clar sensul personal al botezului în Duhul; (2) se evită definirea botezului în Duhul ca o experiență ulterioară convertirii și evidențiată prin vorbirea în limbi; (3) accentul ecumenic al lucrării face ca elementul dogmatic penticostal să fie diminuat în favoarea dialogului interconfesional; (4) autorul nu se apropie suficient de mult de textul biblic în vederea argumentării poziției sale, lăsând impresia că neglijează suportul biblic al subiectului tratat.

În opinia mea, cartea *Botezați în Duhul* a lui Frank Macchia este o carte de referință care îl va influența în mod substanțial pe teologul contemporan și se va impune în dezvoltarea dogmaticii penticostale. Recomand cititorului român să se aplece cu mare atenție asupra cărții lui Macchia și să-și lărgescă orizontul înțelegerii botezului în Duhul Sfânt.

Lect. univ. dr. Ioan Brie

MULȚUMIRI

Sunt mulți oameni care merită mulțumiri pentru scrierea acestei cărți. Amos Yong este un tovarăș de-al meu de călătorie din punct de vedere teologic. Remarcile sale pătrunzătoare cu privire la cartea mea și gândurile exprimate în ea au fost de neprețuit. Apoi, doresc să mulțumesc lui Dale Irvin pentru conversațiile pe care le-am avut despre conținutul cărții și care au fost întotdeauna încurajatoare și provocatoare. Prețuitul meu coleg, Edmund Rybarczyk, mi-a făcut și el câteva remarci utile asupra unor părți din această carte. Bunul meu prieten și pastor, John Sim, mi-a fost un sprijin în mai multe privințe. Cuvintele nu pot exprima cât de îndatorat sunt soției mele, Verena, pentru sprijinul ei constant. Ei îi dedic această carte în semn de dragoste și de recunoștință. Și, bineînțeles, fiicele mele, Desiree și Jasmine au fost nevoite să renunțe la timpul petrecut cu tatăl lor, dat fiind faptul că eram la calculator lucrând la acest proiect. Le sunt foarte îndatorat pentru sacrificiul pe care l-au făcut. În cele din urmă, sunt recunoscător bisericilor care m-au hrănit în credință și m-au învățat că Duhul Sfânt merită să primească atenția și să intre în discuțiile creștinilor profund preocupați de rădăcinile și de dimensiunile vieții creștine. Deși Duhul vorbește despre Cristos, nu ne oprește nimeni să vorbim atât despre Duhul, cât și despre Cristos în explorarea lucrării lor de inițiere și de îndeplinire a voinței răscumpărătoare a Tatălui pe pământ.

INTRODUCERE:

DEFINIREA SUBIECTULUI

Presupun că eram un tânăr de optsprezece ani tipic, doar că eram probabil mai confuz decât ceilalți în ce privește direcția în care se îndrepta viața mea. Era în anul 1970, iar starea mea de spirit părea să fie împărțită de mulți dintre cei pe care îi cunoșteam în acea vreme. Îmi petrecusem mare parte din anii adolescenței încercând să fug de Dumnezeu și încercam să-mi dau seama unde aș putea fugi fără să-L întâlnesc pe Dumnezeu la sosire. Am încercat drogurile și am trăit de parcă Dumnezeu nu era altceva decât un gând îndepărtat. Au fost momente când m-am simțit smuls din starea mea de existență iluzorie înspre realitatea finală, însă, m-am împotrivit.

A venit, apoi, seara hotărâtoare, la scurt timp după absolvirea liceului. L-am trezit pe tatăl meu, pastor în cadrul Assemblies of God, din somnul său zgomotos pe la miezul nopții pentru a-i spune că doream să plec de acasă ca să mă regăsesc. Întotdeauna l-am admirat. Era strict, dar corect. Smerenia lui simplă mă mișca profund. Îmi plăcea mai ales felul în care membrii bisericii îl numeau, în mod călduros, „frate Mike”. Părea că se raportează la ei mai mult ca un frate decât ca un pastor autoritar, cu toate că mulți îl ascultau fără să pună întrebări, ca pe tatăl lor spiritual de-o viață. Mama mea, Elizabeth, pe lângă simțul umorului, mi-a transmis credința ei adâncă, învățându-mă, încă din copilărie, cântări din biserică. A insistat să le cânt înaintea adunării. Vocea

mea de tenor m-a consacrat ca solist cântăreț în biserica noastră locală, o experiență timpurie în lucrare care a avut un rol formativ în dezvoltarea mea spirituală la început.

Când l-am trezit pe tatăl meu în acea noapte, eram departe de credința copilăriei mele. Faptul că i-am spus tatălui meu că doream să plec de acasă i-a dat prilejul să-mi vorbească. A urmat o discuție toată noaptea pe care nu o voi uita niciodată. Mi-a vorbit din Biblie și din multe povestiri despre credință din istoria familiei mele. Am fost profund mișcat. M-a făcut să simt că nu aveam cum să fug de Dumnezeu. Aceasta ar însemna să fug de ceva sădit adânc în mine, ceva ce nu puteam nega fără a nega o parte esențială din ceea ce sunt.

Orele au trecut ca clipele, dar am rămas pe poziție. Nu voiam încă să-mi dăruiesc inima lui Cristos, așa că amândoi am mers epuizați la culcare. Era aproape dimineața când am intrat din nou în dormitor. Am îngenuncheat lângă pat și m-am întrebat ce să mă rog. Îmi aduc aminte că i-am spus lui Dumnezeu că nu știam ce să spun. Am spus ceva simplu, cum ar fi: „Știi doar că am nevoie de Tine, Doamne. Îți dau viața mea”. Cu acea rugăciune scurtă, m-am așezat în pat ca să gust cel mai liniștit somn pe care nu l-am avut de multă vreme.

Ziua următoare le-am spus părinților ce se întâmplase și faptul că doream să merg la un colegiu biblic pentru a-mi descoperi viitorul în Dumnezeu. Da, îmi împlineam dorința de a pleca de acasă pentru a mă regăsi, însă, într-un mod diferit de cel pe care-l planificasem. Bucuriilor lor a fost temperată de nevoia mea resimțită de a părăsi zona cât mai repede. Aveam o rețea de prieteni care mi-ar fi zdruncinat credința începătoare. Aveam nevoie de timp cu Dumnezeu pentru a fi înrădăcinat în credință. Tatăl meu a aranjat să merg la Central Bible College din Springfield, Missouri.

Prima mea zi în campus a inclus toate temerile unei experiențe noi. Nu eram sigur dacă îmi doream să rămân. Tatăl meu mă convinsese să-mi acord o lună și m-a lăsat acolo cu mari speranțe în dimineața celei de-a doua zile. Câteva momente mai târziu, mi-am cumpărat o Biblie de la librărie, m-am așezat și am început să citesc din ea în dormitorul meu parțial mobilat. Era o Biblie mare, de studiu, pe care o cumpărasem pentru cursuri. Îmi aduc aminte că am deschis la cartea Faptelor

apostolilor. Am început să citesc. Deși eram familiar cu mai multe întâmplări din acea carte, mi se părea acum că prinseseră viață sub ochii mei ca niciodată înainte. Textul m-a absorbit. Eram și eu acolo când ucenicii s-au strâns în jurul lui Cristos cel înviat, precum și la Cincizecime când Duhul a venit peste ucenici, iar ei au început să se roage în alte limbi, înconjurați de flăcările prezenței sfinte a lui Dumnezeu. Eram acolo când Petru și Ioan au fost bătuți pentru credința lor, însă s-au bucurat că au avut privilegiul să sufere pentru Cristos, și când Petru a văzut cum neevreii fuseseră umpluți cu Duhul Sfânt. L-am însoțit pe Pavel în călătoriile sale și am luat parte la numeroasele sale aventuri.

Am citit toată cartea Faptelor apostolilor fără să mă mișc de pe scaun. Am fost copleșit. Am deschis oblonul de la fereastră și am privit apusul de soare. Am văzut umbrele roșii și galbene care colorau cerul și am simțit lacrimile curgându-mi pe obraz. Îmi amintesc că m-am gândit că n-aș putea fi un creștin care să se „joace de-a biserica”. Cu siguranță că nu așa au trăit creștinii în Faptele apostolilor. *Dumnezeu era atât de real pentru ei.* Ei trăiau în fiecare zi conștienți de prezența și de călăuzirea lui Dumnezeu. Viața era o aventură în slujba lui Dumnezeu și erau momente când Dumnezeu îi cerceta cu semne incontestabile ale harului și ale puterii divine. Ardea un foc în inimile lor.

M-am hotărât în acel moment că doream să fiu un creștin ca și ei. Am simțit o chemare din partea lui Dumnezeu care nu-mi dădea pace – Dumnezeu mă chema la o lucrare pe viață. Prezența mea în acel colegiu biblic modest din Sud-Vestul statului Missouri nu era un accident. În acel moment, câțiva dintre studenții noi pe care-i întâlnisem ceva mai devreme au venit să mă invite să mă rog împreună cu ei în capela de la internat. Ce potrivire în timp! Capela era amplasată la etajul trei al internatului, o sală mică ce avea bănci de jur împrejur și o cruce de lemn pe mijlocul peretelui din fața ușii. Cum am intrat în încăpere am căzut pe genunchi și am început să mă rog. Am început să plâng și să caut cuvintele pe care nu le găseam. Între timp, colegii mei au început să se roage pentru mine. Am simțit un izvor care țâșnea înăuntrul meu. Creștea tot mai mult până când a izbucnit cu mare putere. Am început să mă rog în alte limbi. Faptul acesta nu fusese forțat, nici de mine, nici de Dumnezeu. De fapt, în acel moment mi se părea cel mai natural lucru

pe care-l puteam face. Eram acum întins pe podea cu ochii ațintiți asupra crucii. Am simțit prezența puternică a lui Dumnezeu cuprinzându-mă și, în timp ce acceptam chemarea la lucrare, I-am făcut lui Dumnezeu promisiuni care m-au însoțit de-a lungul întregii mele vieți.

Am ieșit din acea sală și am fugit la telefonul public de pe hol. Eram încă atât de mișcat încât am avut nevoie de toată puterea pentru a le spune părinților mei ce se întâmplase. Am plâns și ne-am bucurat împreună la telefon. Bineînțeles, le-am explicat, aveam de gând să rămân la colegiu. Trebuia să mă pregătesc pentru lucrarea pe care o avea Dumnezeu pentru mine. De-acum nu mai aveam de ce să se îngrijoreze de mine. Pornisem într-o călătorie cu Dumnezeu care avea să țină veșnic. Mă regăsisem mult mai repede decât anticipasem. M-am trezit copleșit de dragostea lui Dumnezeu și m-am dedicat unei vieți de slujire creștină.

S-ar putea ca mărturia mea să fie diferită în ce privește detaliile, însă în spirit nu diferă de nenumăratele mărturii de acest gen din întreaga lume. Am ajuns să prețuiesc cel mai mult din moștenirea mea pentecostală sentimentul puternic al chemării lui Dumnezeu la o anumită formă de slujire prin daruri, nu doar la o slujire prin ordinare, ci la slujirea creștină în general. Am ajuns să prețuiesc conștiința prezenței lui Dumnezeu, când se ivește prilejul să ne schimbăm, să ne umplem iarăși cu prezența divină și să ne îndreptăm spre experiențe semnificative de dăruire de sine și de slujire prin puterea Duhului.

Faptul că astfel de mărturii atestă autenticitatea experiențelor „botezului în Duhul Sfânt” este un dat pentru mine. Consider că un astfel de limbaj este inspirat în mod justificat din Faptele apostolilor. Luca face din botezul în Duhul o „îmbrăcare” cu putere prin care mărturisim despre Cristos și contribuim la înaintarea lucrării Împărăției lui Dumnezeu în lume: „[...] rămâneți în cetate”, a spus Isus ucenicilor Săi înainte de a Se înălța la cer, „până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). Li s-a mai spus totodată că vor primi putere când Duhul Sfânt va veni peste ei (F. ap. 1:8). Această îmbrăcare cu putere este folosită de Luca drept un echivalent funcțional pentru botezul în Duhul.

Deși este un act divin care nu depinde de standardele umane ale experienței, această îmbrăcare cu putere implică în mod cert experiență.

Atât Luca, cât și Pavel asemuiește această stare a cuiva prins de Duhul în felul acesta cu un fel de „intoxicare cu Dumnezeu” (F. ap. 2:13; Ef. 5:18). Nu mă refer aici la o stare de beție, ci la o stare de conștientă absorbită deplin de Dumnezeu astfel încât acea persoană se simte inspirată într-un mod special să dea din sine altora în măsura darului pe care l-a pus Dumnezeu în ea. Este, în esență o experiență de depășire a sinelui, motivată de dragostea lui Dumnezeu. Experiența este, în mod cert, mediată din punct de vedere cultural și variază în natura ei de la om la om, de la un context la altul. Nu-mi pot imagina, însă, această îmbrăcare cu putere fără să fie implicată un fel de experiență puternică a prezenței divine, a dragostei și a chemării divine, una care ne dezleagă limba și mâinile pentru a funcționa sub directa inspirație a Duhului.

Pe de altă parte, în contextul mai larg al Noului Testament, botezul în Duhul este o metaforă fluidă, înconjurată de o imagistică ambiguă care sugerează limite pneumatologice mai largi decât înzestrarea cu puterea Duhului. În general, mi se pare corect să spunem că teologia lui Luca despre botezul în Duhul Sfânt are, cu certitudine, un accent „charismatic” și misiologic (împuternicire pentru o slujire prin darurile Duhului). Într-adevăr, Luca este preocupat totodată de împăcarea între oameni și de calitatea vieții comunitare rezultate în urma botezului în Duhul Sfânt. În toate aceste efecte ale unei vieți trăite în Duhul, Luca este preocupat de *puterea de a fi martori* (F. ap. 1:8). Biserica este împuternicită să fie o mărturie vie prin viața ei comunitară, prin proclamarea ei inspirată și prin diversele lucrări ale Duhului. Pentru Luca, accentul nu se pune pe *a fi* în Cristos, ca în cazul lui Pavel, ci, mai degrabă, pe *a funcționa* în Cristos, prin puterea Duhului.

Într-un sens mai larg, s-ar putea folosit termenul „charismatic” pentru a descrie înțelegerea lui Luca asupra botezului în Duhul Sfânt. Viața în Împărăție ca un popor sfințit este cu siguranță tema fundamentală a lui Luca (F. ap. 1:3–8; 15:9), însă venirea Împărăției în *putere* prin mărturia vie a Bisericii atrage atenția lui Luca în efortul său de a descrie botezul în Duhul Sfânt. Luca nu ne explică cu claritate modul în care coborârea Duhului cu putere pentru a motiva Biserica la o mărturie vie prin viața comunitară, prin vorbirea și prin faptele ei se leagă de

existența mai profundă a Bisericii prin credință și prin botez în viața Împărăției. Relația dintre viața Duhului și credință / botez pare variabilă și vagă în Faptele apostolilor – există desigur o legătură (F. ap. 2:38), însă una greu de definit. Avem nevoie de ajutor din partea lui Pavel și din partea altor voci canonice pentru a negocia o concepție mai amplă și mai integrată a botezului în Duhul Sfânt ca un eveniment escatologic care este complex prin natura sa.

Și Pavel este charismatic în pneumatologia sa, însă modul în care înțelege el botezul în Duhul Sfânt este într-o mai strânsă legătură cu credința, cu mărturisirea și cu pecetluirea prin botezul în apă. Pavel este preocupat în principal de încorporarea în Cristos, prin care credincioșii devin membri ai Trupului lui Cristos și mădulare unii altora (de ex. 1 Cor. 12:13). Mai mult, revărsarea Duhului are o semnificație eclesio-logică și chiar cosmică enormă pentru Pavel. După cum vom observa, aceasta are de-a face cu toate aspectele vieții în Duhul, inclusiv cu noua creație care vine. Aceasta își găsește esența în dragostea divină (Rom. 5:5). Doctrina lui Luca despre botezul în Duhul este „charismatică”, având de-a face cu împuternicirea divină a Bisericii ca o mărturie vie, în timp ce doctrina lui Pavel este, în principal, soteriologică, având de-a face în esență cu ființarea noastră în Cristos.

Observarea acestei diferențe dintre Luca și Pavel nu este o idee inedită pentru pentecostali, ci una afirmată cel puțin asemănător de unii dintre cei mai eficienți apărători din zilele noastre ai doctrinei pentecostale clasice despre botezul în Duhul Sfânt ca o experiență distinctă de cea a regenerării sau a inițierii creștine. Roger Stronstad în *Teologia charismatică a lui Luca* observă că Pavel înțelege botezul în Duhul Sfânt în contextul pneumatologiei sale ca având „întotdeauna rol de inițiere și de încorporare”¹, înțelegerea lui fiind diferită de folosirea acestei metafore în mod charismatic de către Luca. Stronstad nu neagă faptul că teologia lui Pavel despre botezul în Duhul Sfânt este soteriologică, el dorește doar să evite citirea acestui sens paulian în scrierile lui Luca. Tot astfel, Robert Menzies observă că Pavel în pneumatologia sa (incluzând probabil texte ca 1 Cor. 12:13) „nu vorbește în mod explicit despre o

---

¹Roger Stronstad, *Teologia carismatică a lui Luca*, Life Publishers, Oradea, 2003, p. 11.

experiență de intrare, distinctă de cea a convertirii”². Menzies caută, astfel, să fundamenteze teologia pentecostală a botezului în Duhul ca o experiență charismatică diferită de inițierea creștină apelând doar la Luca.

Sunt de acord, în principiu, cu felul în care Stronstad și Mezies descriu înțelegerea lui Luca și a lui Pavel asupra botezului în Duhul Sfânt, deși cred că înțelegerea soteriologică mai largă a lui Pavel este implicită în Faptele apostolilor, funcționând cel puțin ca un context al botezului în Duhul văzut ca o împuternicire pentru a fi o mărturie vie. Eu aș defini împuternicirea de a fi martori din Luca mai amplu și mai profund decât o simplă vorbire profetică (Menzies) sau înzestrare charismatică (Stronstad). Cred că puterea de a fi martori include, potrivit lui Luca, și o anumită calitate a vieții comunitare care este împăciuitoare, bogată în laude și în acte de dăruire personală. Acesta este, însă, un aspect tehnic. Aș vrea să pun aici o altă întrebare: cum pot fi integrate înțelegerea „charismatică” a lui Luca și cea soteriologică a lui Pavel despre botezul în Duhul Sfânt și cum pot fi folosite și alte voci canonice, cum ar fi Matei și Ioan, pentru a extinde discuția?

Poate că ar trebui să vorbim despre o teologie a botezului în Duhul definită din punct de vedere soteriologic și charismatic, un eveniment care are mai multe dimensiuni deoarece este escatologic prin natura sa și nu poate fi definit în întregime prin noțiunile inițierii creștine.

Din moment ce Luca definește botezul în Duhul într-un mod atât de funcțional și experiențial, mi s-a părut, de asemenea, utilă populara distincție charismatică dintre botezul în Duhul Sfânt definit în mod teologic ca un act divin de răscumpărare și de inițiere în viața Împărăției, fapt care implică pecetluirea prin credință și prin botez, și botezul în Duhul ca o împuternicire pentru viața și slujirea creștine care implică o experiență (și experiențe) a (ale) botezului și a (ale) umplerii cu Duhul Sfânt. Această distincție între botezul în Duhul definit din punct de vedere *teologic* și cel definit din punct de vedere *experiențial* nu implică faptul că cel din urmă nu este esențial pentru Biserică. Eu n-aș spune niciodată că descrierea de către Luca a adierilor Duhului care au

² Robert Menzies, „The Spirit of Prophecy, Luke-Acts and Pentecostal Theology: A Response to Max Turner”, *Journal of Pentecostal Theology* 15, 1999, p. 72.

înflăcărat Biserica de dragostea lui Dumnezeu și au propulsat-o în afară, este un *super additum* sau un lux în ce privește natura Bisericii. Fără această îmbrăcare cu putere, fără îmbogățirea vieții în Duhul care a întărit mărturia vie a Bisericii despre Împărăția lui Dumnezeu, Biserica este într-o anumită măsură deficitară (și suntem cu toții într-o anumită măsură deficitari!).

Totuși, această distincție mai ridică o serie de întrebări. În primul rând, ne lipsește încă un cadru mai amplu în care să încadrăm aceste dimensiuni ale botezului în Duhul Sfânt. Biserica ne oferă un astfel de cadru. Acel context, însă, oricât de util ar fi, tinde să ne prindă în capcana noțiunilor concurente ale inițierii creștine și ale Bisericii în general. Deși nu există nicio modalitate de a evita aceste subiecte, un cadru escatologic mai larg pentru botezul în Duhul Sfânt ca un act trinitar poate să deschidă câteva posibilități interesante pentru noi înțelegeri și pentru un teren comun recent descoperit. Este un cadru sugerat de viziunea „ploii târzii” a Duhului, despre care vorbeau primii pentecostali și care avea rolul de a pregăti lumea pentru venirea lui Cristos.

O interpretare escatologică a botezului în Duhul Sfânt ne poate ajuta să dregem ruptura dintre botezul în Duhul văzut ca o categorie soteriologică și cel văzut ca o categorie charismatică. Chiar și în acest caz mai sunt necesare și alte lucruri. Trebuie să explorăm natura domniei lui Dumnezeu. De la un capăt la celălalt al acestei cărți, susțin existența unei corelații între Cincizecime și Împărăția lui Dumnezeu. Ca un concept pneumatologic, Împărăția este inaugurată și desăvârșită ca un „botez al Duhului”. Împărăția lui Dumnezeu nu este o stăpânire opresivă, ci domnia dragostei divine. De aceea, Pavel numește Cincizecimea o revărsare a dragostei divine (Rom. 5:5). Înainte de finalul acestei cărți voi fi spus că cea mai bună descriere posibilă a esenței botezului Duhului ca un dar escatologic este aceea că funcționează ca o revărsare a dragostei divine. Aceasta este integrarea finală a aspectului soteriologic și a celui charismatic. Nu este posibilă o integrare la un nivel mai înalt sau mai adânc.

Pornind de la acest cadru escatologic larg, doresc să explorez modul în care botezul în Duhul Sfânt ar putea funcționa ca un principiu organizator al teologiei pentecostale. Astfel, se poate să existe posibilitatea

de a remedia fisurile teologiei pentecostale și de a contribui la dialogul global al pentecostalilor despre semnificația vieții în Duhul pentru reflecția teologică. Personal vorbesc doar ca un singur glas dintr-un context dat. Folosirea cuvântului „global” în subtitlul cărții este menit a fi o invitație adresată celorlalți de a dialoga cu mine din perspectiva unor contexte foarte diferite de propriul meu context. Articolul nehotărât („O” teologie pentecostală globală) trebuie subliniat. Mai mult, aceasta nu este o teologie sistematică, ci mai degrabă o descriere a principiilor sale organizatorice și o încercare a apelurilor pentru a vedea cum s-ar putea raporta acestea la anumite poziții teologice proeminente. O teologie sistematică ar trebui să aibă un număr de alte componente care lipsesc aici și ar trebui organizată diferit.

Iată cum vreau să continui. În următorul capitol voi discuta despre schimbările care au avut loc în teologia pentecostală în ultimele câteva decenii, prin prisma botezului în Duhul ca o trăsătură distinctivă pentecostală. Această secțiune a cărții va stârni interesul celor mai mulți specialiști în teologia pentecostală. Cel de-al treilea capitol conține o discuție critică asupra chestiunilor ce însoțesc interpretările majore ale botezului în Duhul Sfânt: regenerare, inițiere sacramentală și împuternicire charismatică. Finalul acestui capitol ne sugerează o modalitate de a trece peste impasul actual generat de noțiunile concurente privind inițierea creștină și de interpretările corespunzătoare ale Bisericii. Voi folosi o perspectivă escatologică asupra botezului în Duhul pentru a depăși discuția încă prea legată de diferențele dintre ecesiologiile concurente. Capitolul patru se ocupă de semnificația botezului Duhului în relație cu cristologia (Isus ca botezător în Duhul). Voi explora totodată structura trinitară a botezului Duhului și voi încheia capitolul cu o reflecție asupra diverselor elemente ale vieții trăite în Duhul. Capitolul cinci analizează semnificația botezului în Duhul pentru viața Bisericii. În ultimul capitol, voi discuta despre botezul în Duhul Sfânt ca un botez în dragostea divină, punctul final de integrare între teologia lui Luca și cea a lui Pavel, cu privire la botezul în Duhul Sfânt.

Întotdeauna mă întorc la angajamentul meu față de Cristos și la experiența botezului în Duhul Sfânt, atunci când mă gândesc la acele amintiri care mă hrănesc ca teolog. Răspunzând la perspectiva

penticostală asupra botezului în Duhul sunt obligat să mă întreb ce anume este această putere cu care am fost îmbrăcați pentru a fi martori ai lui Cristos. Este aceasta o putere pură, lipsită de conținut sau de direcție în afara nevoilor și a considerațiilor pragmatice? Nu este ea puterea dragostei divine turnate peste noi din Cristos cel crucificat și înviat (Rom. 5:5) și care trebuie totuși să fie desăvârșită în transformarea creației într-un templu al prezenței lui Dumnezeu? De aceea, esența Duhului este, nu-i așa, o dragoste sfântă sau o dragoste care nu face compromis cu răul? Oare dragostea lui Dumnezeu nu înfruntă răul cu mare putere tocmai pentru că este un foc sfânt și mistuitor? Cum putem noi separa botezul în Duhul Sfânt ca o înzestrare cu putere de lucrarea Duhului mântuitor și sfințitor în esența inaugurării și a desăvârșirii Împărăției lui Dumnezeu cu putere?

Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi compartimentată sau separată în niște categorii teologice clare. Duhul este o persoană, nu un set fragmentat de lucrări sau de experiențe. Putem face distincții formale doar în principiu, însă, în realitate, ele există ca un tot unitar. *În ce privește discuțiile despre importanța pneumatologiei, penticostalii încă mai trebuie să își exprime interesul lor pneumatologic îngust pentru împuternicirea charismatică / misionară într-un cadru pneumatologic mai larg.* Viziunea întregului este ceea ce urmărește această carte. Las în seama colegilor și a prietenilor mei de aproape și de departe să decidă dacă am reușit să-mi ating scopul.